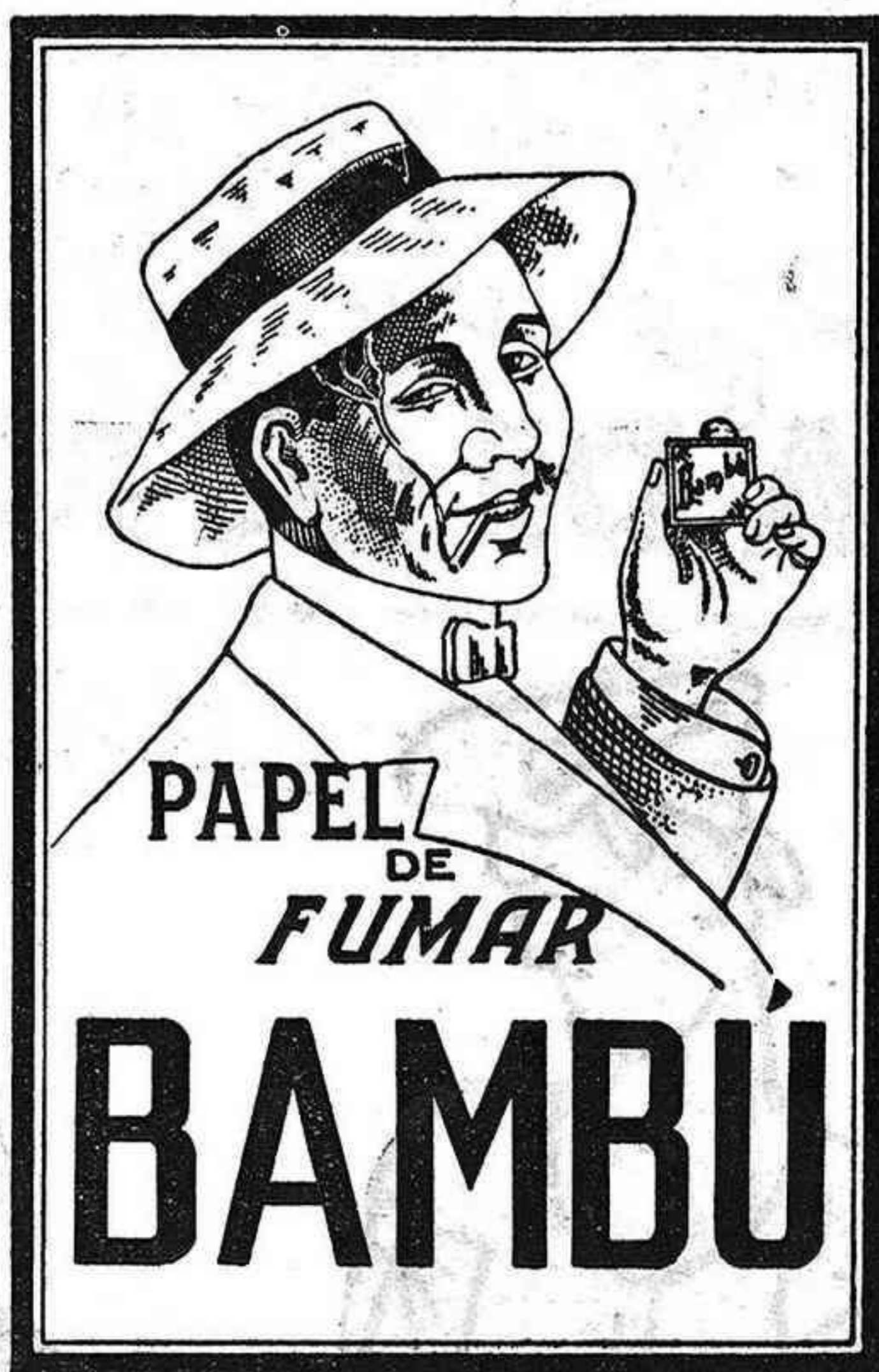

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Caldria cooperar prudencialment amb Lerroux en la política espanyola, i formar el front únic contra el lerrouxisme en la política catalana.

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatítis*, *orquítis*, *cistítis*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metrítis*, *uretrítis*, *cistítis*, *anexítis*, *fluixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixes del Doctor Solvré**. als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, florncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, *de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes, en segells per al franqueig a **Oficina Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 5079/ S. M. Barcelona**, rebren gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrotllament, tractament i guariment de dites malalties.

FEROXYL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològic del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631 **Preu: 21'75 ptes.**

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Sempre ombres

L Comitè Executiu de l'Esquerra Republicana de Catalunya ha inhabilitat, pel temps de tres anys, als senyors Loperena i Layret. Durant aquests tres anys dits senyors no podran ocupar càrrecs oficials en el partit.

Tot això no tindria pas una gran importància si no fos perquè també aquest acte, tan senzill, té, com tants altres actes,

punts obscurs, és tacat d'ombres.

El senyor Eduard Layret, segons es diu, no votà a favor del senyor March per compte propi. Li aconsellaren més de deu diputats esquerrans.

I ja precisament més, es diu que el senyor Layret, parlant amb uns amics en el Centre Federal de Sabadell, declarà que qui va recomanar-li que votés a favor d'en March, fou el senyor Companys.

Es diu també que el senyor Companys consultà el cas a gent superior, tot insinuant que s'apropava un govern Lerroux i que calia posar-se a to. S'assegura que li fou contestat que s'obrés segons exigissin les circumstàncies.

I així s'explica, malgrat no s'expliqui, el vot de dos diputats de l'Esquerra Republicana de Catalunya a favor del senyor March.

Un avalot de l'envergadura d'aquest avalot, no podia passar sense sanció. S'assegura, que com tantes altres vegades, l'Esquerra Republicana, ha necessitat fer víctimes i ha tractat de consolar-les.

Aquesta vegada fins ha tingut la magnanimitat de declarar que creia els senyors Layret i Loperena gent incapaç de tràfic ni de cotitzacions.

Repetim que el fet, per ell sol, no tindria pas gran importància ni justificaria un comentari tardà, al marge de l'actualitat, si no fos per remarcar que l'Esquerra Republicana de Catalunya gairebé mai no pot donar la sensació neta de les coses: la diafanitat gairebé li és desconeguda.

Nosaltres, que com a bons esquerrans, hauríem volgut una actual política amb transparències de cristall, ens sentim una i altra vegada sorpresos dolorosament davant la grisor tova i fumada d'una actuació que espiraleja sempre i que sempre té reconcs i amagatalls. En aquest afer hi ha en primer pla els senyors Loperena i Layret. En segon pla el poble sembla que hi precisa la silueta del senyor Companys. Més enllà, encara...

I tornem a l'interrogant de sempre. ¿Pot qui combrègui en una mateixa ideologia dir les coses tèrboles del seu partit? Davant d'un cas com el present, no s'han de fer comentaris i s'ha de deixar que els faci el poble sense que es vegi que hi ha qui protesta, precisament en nom del partit, perquè no es pugui dir allò que tant es diu: «aquests són el mateix que els altres»?

S'ha fet públic que els senyors Loperena i Layret foren autoritzats a votar com votaren. No és cert? Si és cert, què ha passat? Es tracta d'un cas d'indisciplina? En aquest cas un partit, que té grups que fan el que volen, no pot fer parcialitats. Es tracta d'un cas que s'ha d'ofegar al més feble, o al més visible?

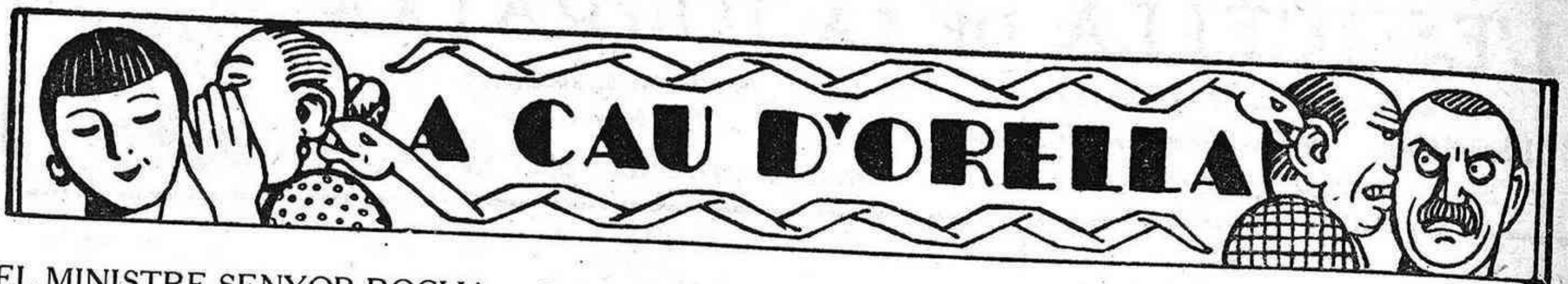
I consti que no defensem els senyors Layret i Loperena. Aquests senyors no podien votar a favor d'en March. El nostre comentari va més enllà. Se'ns assegura que, sobretot el senyor Layret, calla, però que voldria parlar. Hi ha qui coneix entrevistes, tingudes a Madrid. I fins s'indica lloc: el Pallas, i amb l'Emiliano. Hi ha qui diu que ha oït el senyor Companys mig dir que ell n'estava assabentat d'una manera voldera... Hi ha qui...

Sempre ombres en el conglomerat cantellut i espinós que és l'Esquerra Republicana de Catalunya, ombres prou denses perquè es deixin palpar i prenguin cos.

¿Qui ha inflat les dretes com actualment estan inflades? La similitud de polítiques. L'Esquerra ha fet oblidar brunzentment molts errors de les dretes. D'això s'aprofita la reacció.

I que no ens vinguin després a dir que parlar clar i net és parlar contra la República i contra l'Esquerrisme.

Ni la República ni l'Esquerra volen ombres ni taques. Lluitar per la puresa d'un règim i d'un partit és fer el que més es pot fer a favor seu!

EL MINISTRE SENYOR ROCHA

La gent que anà a rebre el Ministre de la Guerra senyor Rocha, fou molta.

Es que actualment la gent que viu en peu de guerra abunda. Sobretot gent militar.

¿Per què la gent que va anar a rebre el senyor Rocha feia sentor de cànfora? Molts d'ells semblava que haguessin viscut desats des del temps de la passada Dictadura.

En la recepció no s'hi va veure ni una bandera catalana.

Això que el senyor Rocha va parlar de Montjuïc.

Ho féu amb segona intenció?

SEGONS ELS DIARIS...

El més brillant defensor dels senyors Loperena i Layret en la reunió del Comitè Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya fou el senyor Josep Suñol i Garriga.

Va defensar-los tan arduament que fins va treure una eloqüència que ningú la hi coneixia.

Un autèntic miracle!

ELS FEDERALS ES REORGANITZEN

Les Agrupacions Federals barcelonines han entrat en la febre de la reorganització. En les eleccions que han de venir, pensen presentar-se com una gran força.

Els sols?

No! Es fan tots els possibles perquè puguin encabir-se en el grup de «L'Opinió».

Les negociacions van molt avançades.

L'altre dia el senyor Pere Comes

fins fou sorprès en el moment d'esqueixar uns articles vells, i absolutament intransigents, que un dia va escriure, sobre els afers d'Irlanda.

ELS HOMES DE CONFIANÇA

Un senyor que feia de Delegat Tècnic dels Serveis Sanitaris de la Generalitat, fou sorprès quan cobrava indegudament la quantitat de 2.000 pessetes.

Fou quan el senyor Dencàs féu saber al poble que aquest home era un senzill confident del servei de Sanitat. Res més! Abans, són molts els que havien vist el senyor Dencàs abraçar el senzill confident d'avui.

També tothom havia assabentat el senyor Dencàs que el senzill confident era un aventurer i un incapacitat. Recordaven al senyor Dencàs el cas de peix d'Olot que s'havia de sentar, etc...

Però el senyor Dencàs, és com 'l'home de les patilles», de la vella cançó barcelonina: *no fa cas de res*. El senzill confident d'avui era home de confiança d'aleshores, i feia i desfeia com li passava pel cap.

Una indústria nostra ha patit extraordinàriament d'aquest home i de la confiança que se li donà indegudament: ¿com s'esmena el dany que s'ha fet?

Senyor Dencàs, el que seria interessant és que el públic conegués com ho fou, i les facilitats que troben per a pujar gent que tothom sap que són gent d'aventura.

MES DEL CAS DEL «SENZILL CONFIDENT»

En el cas del «senzill confident», el senyor Dencàs ha volgut fer el viu intentant fer creure que fou ell mateix que parà el parany al seu

Les noves parades de flors

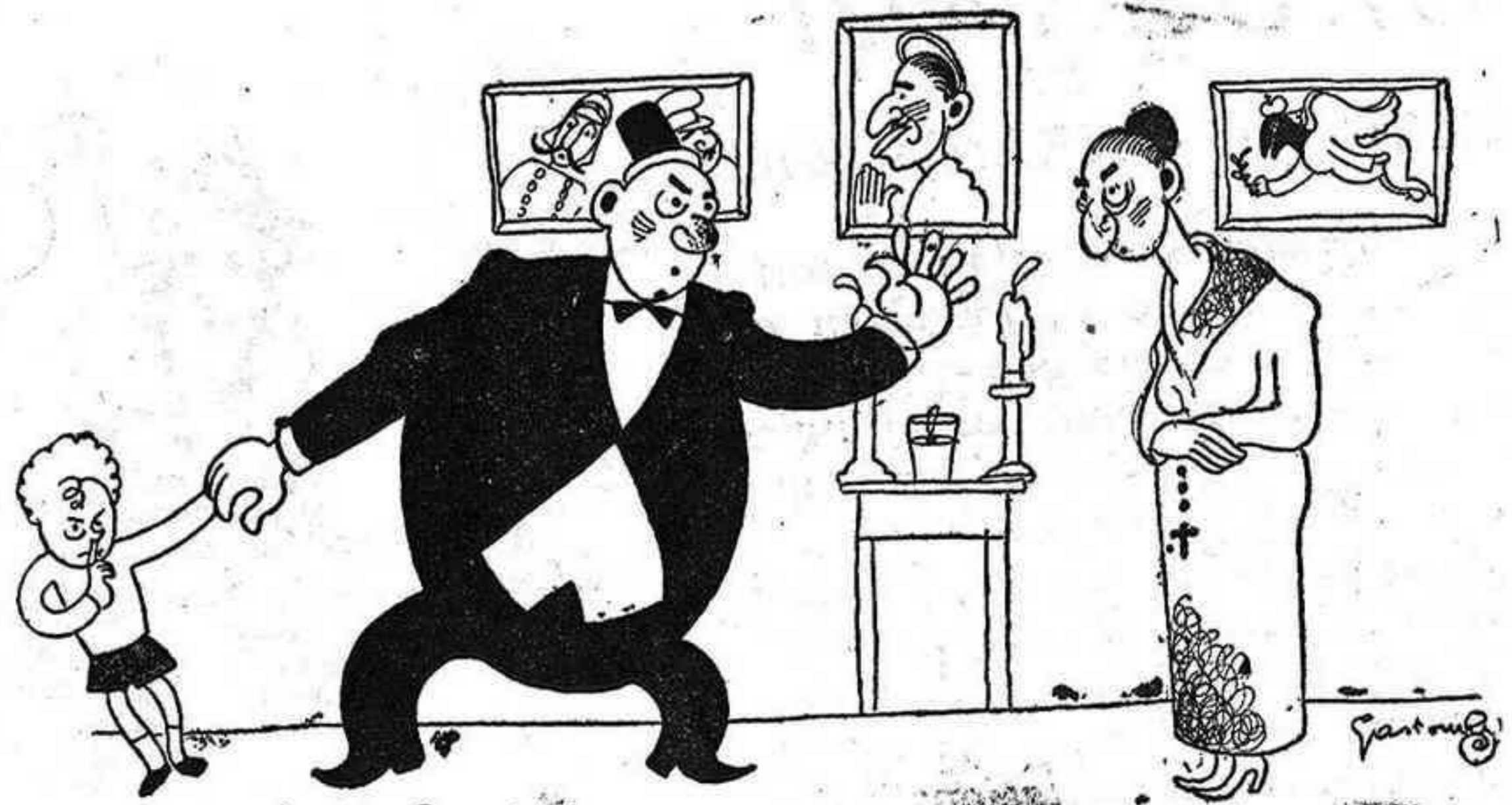
Una tòmbola del Turó Parc.

ex-home de confiança. No fou pas així.

El president dels tocinaires de Girona, senyor Escals, fou cridat per aquest confident — en Salagaray —, per a arranjar l'afer d'unes multes que es tenien en tramitació. Per aquest arranjament el «senzill confident» demanava dues mil pessetes. Això passava el matí. El senyor Escals féu veure que no tenia de moment les pessetes i cità al confident en un cafè cap a la mitja tarda. Aleshores el senyor Escals anà a la Generalitat i féu la denúncia de l'estafada. Aleshores el senyor Dencàs, davant d'un fet que se li posava arran dels ulls, féu passar el qui ho era tot. Delegat tècnic des serveis de Sanitat de la Generalitat i gran amic del senyor Dencàs—segons ell—, a «senzill confident».

Després han anat descobrint-se coses i presentant-se rebuts: entre aquests n'hi ha un de mil pessetes que deia: «rebut a compte de l'impost de les carns de porc que la Generalitat pensa establir».

Si això no és comprometre la Generalitat i l'Esquerra Catalana, que vingui en Manelet i ho digui.

— A l'escola laica vol que vagi?

— Mai de la vida..., no vull que siga un bon republicà.

Visquin els confiats! Entesos, senyor Dencàs?

EL MORALITZADOR SENYOR SELVES

El senyor Selves sap els estralls que el music-hall fa en els rengles de la joventut. Ho sap per Manresa i els cafès concerts de la ciutat de la cova de Sant Ignasi.

El senyor Selves, ben documentat, vol moralitzar. No hi ha res a dir.

¿Però què hi ha del preu del pa, senyor Selves?

Fa més d'una setmana que el pa hauria d'anar oficialment a 0'70, en lloc de 0'75 pessetes. Però el pa no baixa!

I consti que actualment ja es podria, i s'hauria, de posar a 0'65, com en altres capitals d'Espanya.

¿Es que la campanya moralitzadora corre més pressa que la baixa del pa?

Sembla que sí. Els grans homes tenen punts de vista molt difícils d'ésser entesos pels que no passem de senzills mortals.

«QUIN GOIG FA!»

Es tracta del senyor Duran i Guàrdia.

L'altre dia baixava del seu luxós auto de l'Ajuntament davant de l'Escorxador.

Vestia tot l'anglès que és possible vestir a casa nostra: una mena de Lord Brummel, o de Petroni. Impecable!

Ell, i el comte de Güell, són els dos *gentlemen* del nostre Ajuntament.

Una noia que contemplava la prosopopeica davallada que feia de l'auto municipal el senyor Duran i Guàrdia, va exclamar:

—«Que bufó!» Quin goig que fa!»

Les noves parades de flors
Una carnisseria per a la mainada.

GLOSSARI

CAMPS DE CONCENTRACIO

Els figuerencs no estan de sort. Més ben dit: no es mereixen el tracte d'escarcerers que des de fa un grapat d'anys hom vol inflingir-los i que els cau tan bé com una gàbia a l'estàtua de la Llibertat.

Figueres, la ciutat clara, franca i cordial, d'amples horitzons esbandits constantment pel buf de la tramuntana, ho pot ésser tot menys una presó. Hi ha poblacions d'aire vetuts i greu, de carrers entaforats en la penombra i recons ombrius, en les quals les reixes no sorprenen, siguin de presó o de convent, i no costa gaire d'endevinar, en la quietud somorta, la remor de cadenes, d'empresonats o de penitents. Es clar que aquesta és una visió romàntica i endarrerida, si es té en compte el modern sistema penitenciari. Tampoc no es creu ara en bruixes i fantasmes i hom no estranyaria de veure-les aparèixer en determinants tocoms de les ciutats velles.

Però a Figueres, el palau del vent, la ciutat neta i lluminosa, en la qual una taca al vestit es veu més que en cap altre lloc, terra de llibertats i bressol d'homes com Monturiol, Abdon Terrades, Pep Ventura...

La culpa la té el castell, aquella immensa fortalesa de Sant Ferran, un temps inexpugnable, que tenia la missió de barrar el pas a les invasions foranes i que ironies de la història no ha pogut servir més que de presó. Primerament d'Alvarez de Castro, el foll defensor de Girona; després, per obra i gràcia de la monarquia, de la població penal dels presidis africans; ara, sota el signe de república i autonomia, amenaçat de convertir-se en dipòsit, viver i canyet de ganduls, invertits i tota la profusa fauna del «campi qui pugui» de la Cort dels miracles.

Per a consol i tranquil·litat dels figuerencs se'ls diu que l'adaptació del castell com a asil d'indesitjables és una cosa interina. Ja sabem, però, com en aquest país, per la influència dels nostres veïns de terres ponentines, per no usar la frase impròpia de més enllà de l'Ebre, les interinitats tenen una inestimable i mai prou lloada tendència a eternitzar-se. No seria res d'estrany, doncs, que el castell de Figueres,

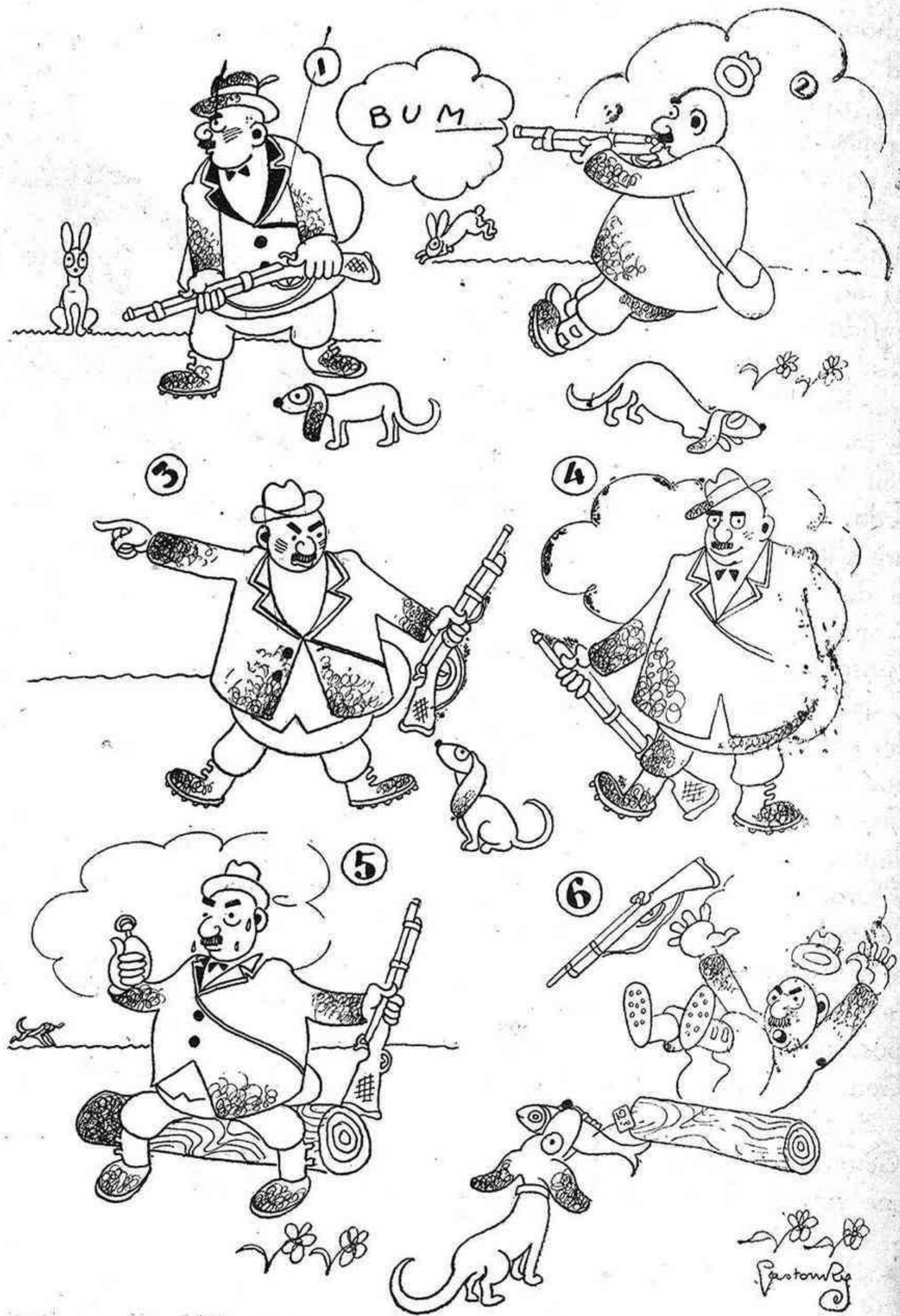
que és com si diguéssim el llindar de França, es convertís amb el temps en una ciutat universitària del vici amb antenes aptes per a rebre i trametre el dernier cri de la galloferia mundial i que, com es temen amb raó els figuerencs, a l'entorn i a redós d'aquest laboratori experimental es formés i pul·lulés una tèrbola població sobrevin-gunda que canviés com per miracle la simpàtica fesomia de la capital empordanesa.

Si hom necessita camps de concentració, potser caldria adreçar l'esguard fora de Catalunya, puix ni hi caben ni convenen. Tal vegada en els camps murcians, que l'emigració ha deixat deserta, a les vores del riu Segura i als paradisos inèdits de Cuevas de Vera po-

drien muntar-se aquestes colònies, amb l'avatatge per a la República i per la humanitat, de que encarant les terres abandonades amb els que no reposen rumiant com s'ho faran per viure sense suar, potser s'aconseguiria el doble ideal de riquesa i de redempció.

A la resta dels espanyols, més que a nosaltres, interessa resoldre aquest afer. I en tot cas, que cadascú es caci les seves puces, que diria Josep M. de Sagarra, i anem a torna-jornals. A ella els sobren terres ermes i els falten braços. Nosaltres, en canvi, tenim la dispesa massa plena. Que ens enviïn els indesitjables catalans que posseïxin i els tornarem els seus. Què va que no accepten?

PANICAL

Historieta de caça

PASSANT**La desaparició del barri xinès**

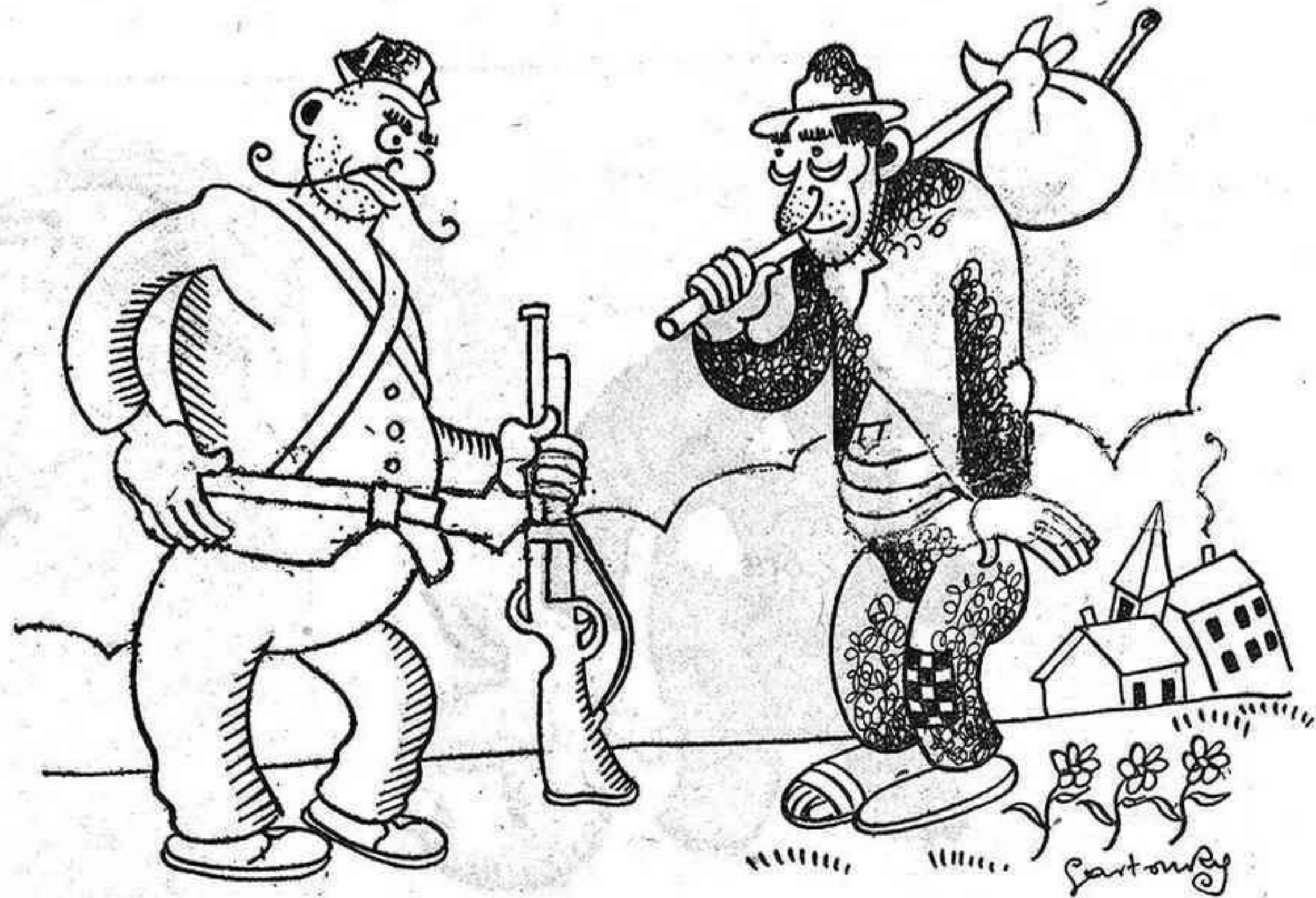
Al senyor Selves Carner l'han nomenat Governador general de Catalunya. Això als nacionalistes cent per cent els ha indignat i diuen que ja tenen virrei.

A nosaltres, però—que tenim la desgràcia de no ésser d'aquesta manera—el nomenament ens ha plagut perquè Selves Carner és un minyó simpàtic, cordial, intel·ligent, animat dels millors propòsits. Un bon català, cosa que no passava amb els governadors d'abans. Un bon republicà, cosa que tampoc no passava.

I un bon ciutadà, cosa que tampoc no saben ésser tots els governadors: n'hi han molts de bosc.

Diem això de bon ciutadà a jutjar per les declaracions—que no són les declaracions de sempre en semblants casos—que ha fet Selves Carner en possessionar-se del càrrec. Selves Carner vol destruir el barri xinès, eliminar-lo, acabar-lo.

Això, senyors, és una cosa terrible. El barri xinès de Barcelona era tan famós com el Montmartre parisenc i el Whitechappel a Londres. En pocs anys havia arribat a ésser gairebé internacional. I en parlaven amb elogi a la «Boca» de Buenos Aires, en alguns carrerons del port de Marsella, al Charlotem-

La llei de «vagos»

- Quin empleo té?
- Servidor sóc banquer.

burg berlinès. D'això la Societat d'Atracció de Forasters deu estar-ne orgullosa. Nosaltres també, la veritat.

I això que compremem que amb la qüestió del barri xinès s'hi ha donat més pa que formatge.

Comencem per ço de xinès. O sigui: comencem perquè nosaltres mai no hi hem vist xinesos. Ni hi hem vist tot aquest aspecte sinistre i fulletinesc que han volgut veure-hi alguns. Al barri xinès, més que crim, hi hem vist misèria i brutícia. Com voleu que creiem en el

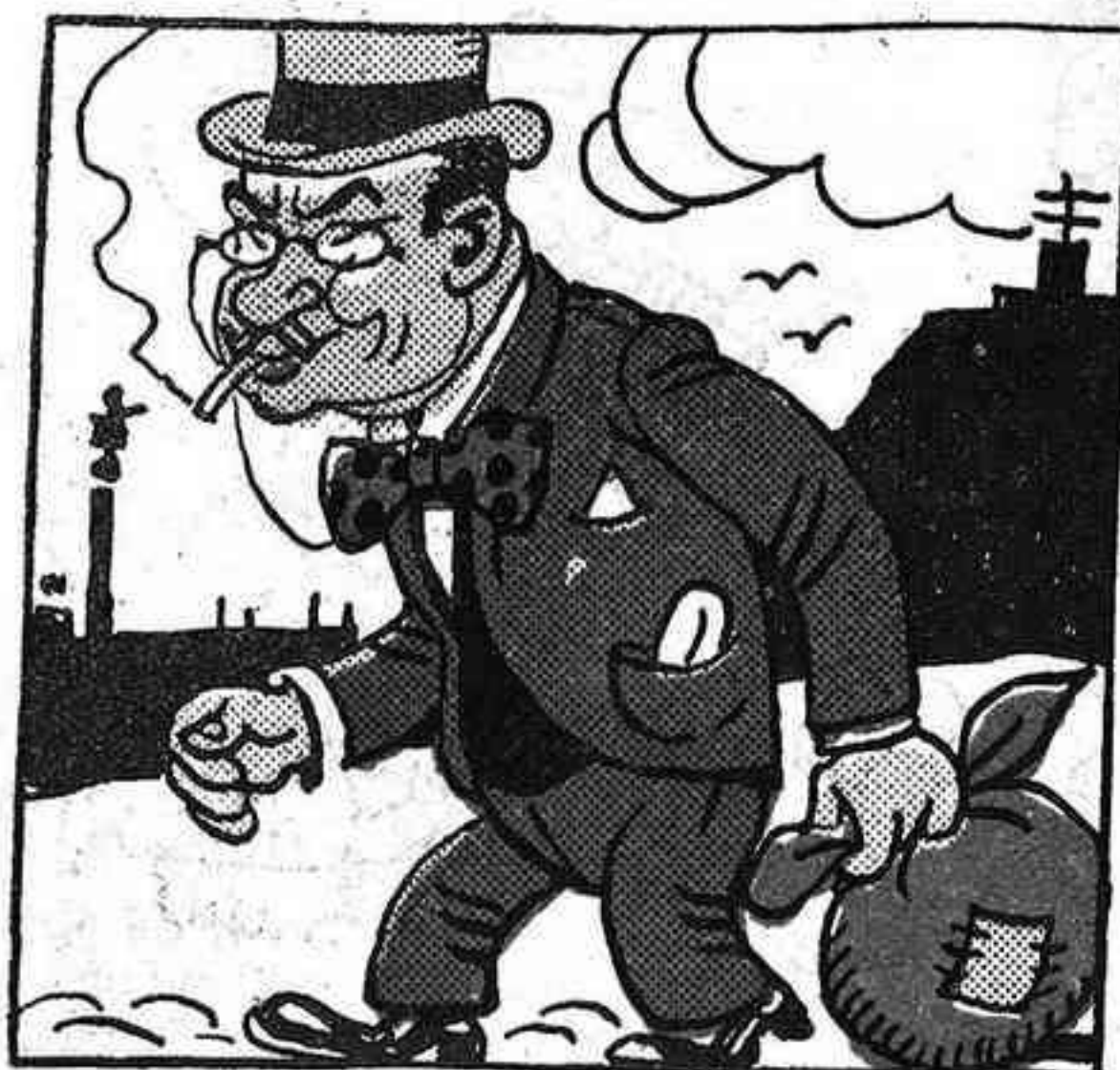
mal instint d'uns criminals que a les quatre de la matinada mengen escudella de pagès! Voleu una cosa més tranquil·la que l'escudella de pagès? Creieu que amb un règim alimentici a base d'escudella de pagès pot haver-hi una criminalitat mitjanament passable?

Es clar que de tant en tant hi ha un crim al barri xinès. Però, vaja, nosaltres estem gairebé segurs que el criminal és llogat i que tot es fa per al prestigi del barri.

QUIRZE DE BESORA.

Les columnes anunciadores

—No estan mal—Però millor estarian així.

N.º 1 A Barcelona arribà amb un farsell a la mà.

N.º 2 El «mano», que es perd de vista forma el partit llerrouxista.

N.º 3 Mai no es conforma de res d'allò que fan els demés.

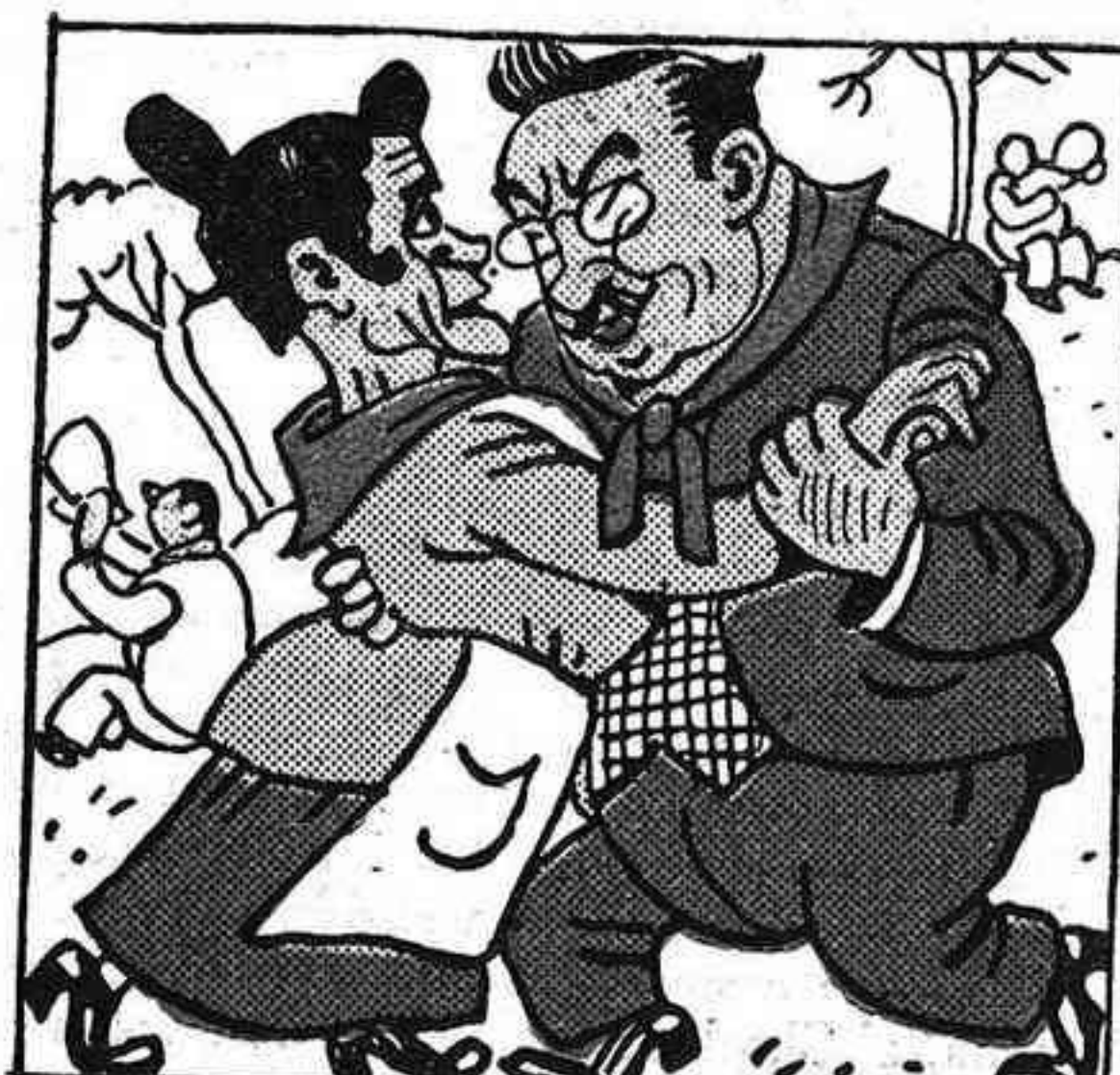
N.º 4 Indueix els seus confreres que a les monges facin mares.

N.º 5 I aconsella sense pietat que es robi la propietat.

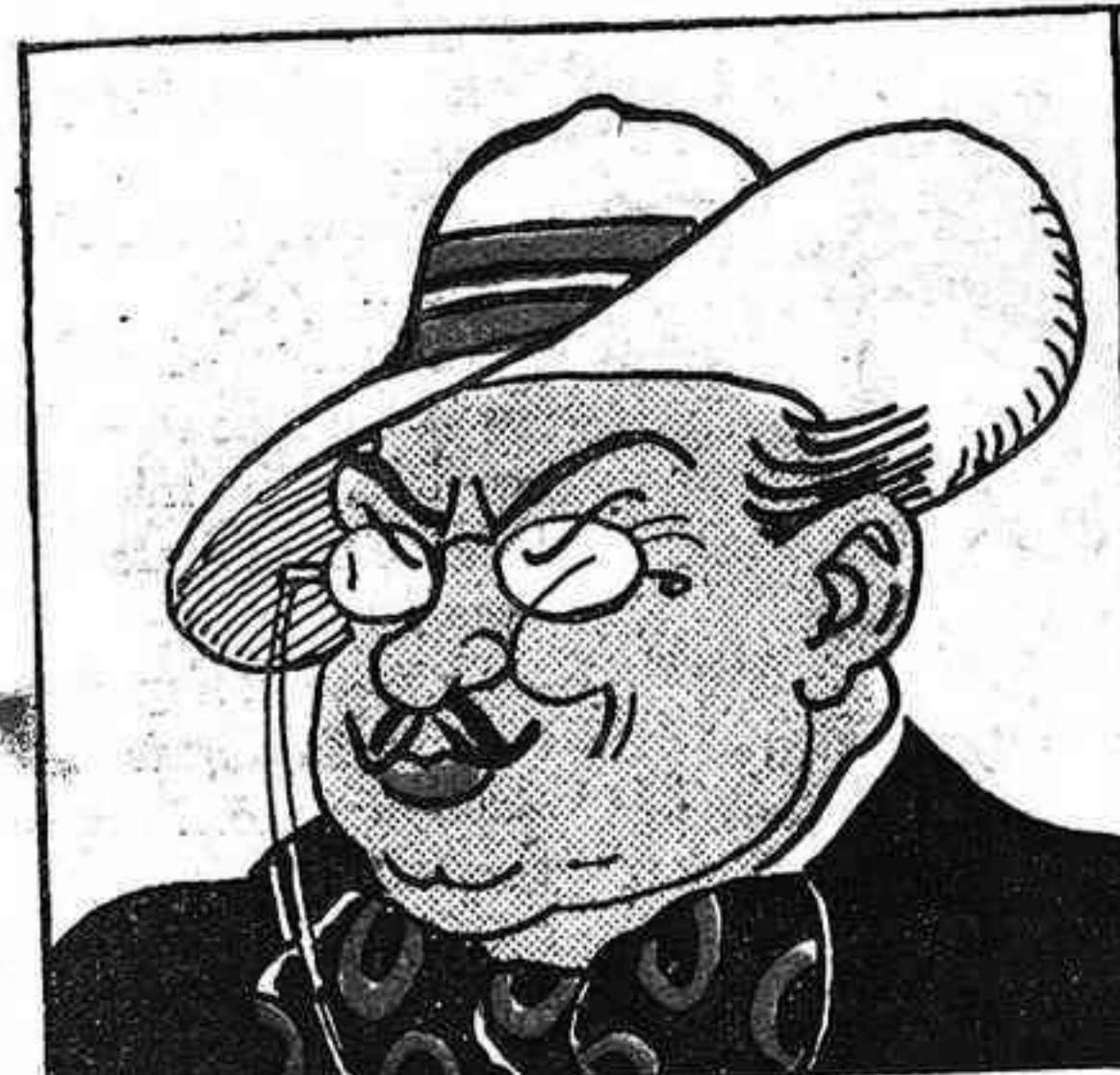
N.º 6 Quan la castanya ha arribat mai al mig no s'ha trobat.

N.º 7 I distreu els radicals amb «meriendas» fraternals.

N.º 8 Als seus súbdits pren el pèl imperant al Paral·lel.

N.º 9 Per molestà els catalans porta un barret d'ales grans.

N.º 10 No deixa perdre ocasió de fer la revolució.

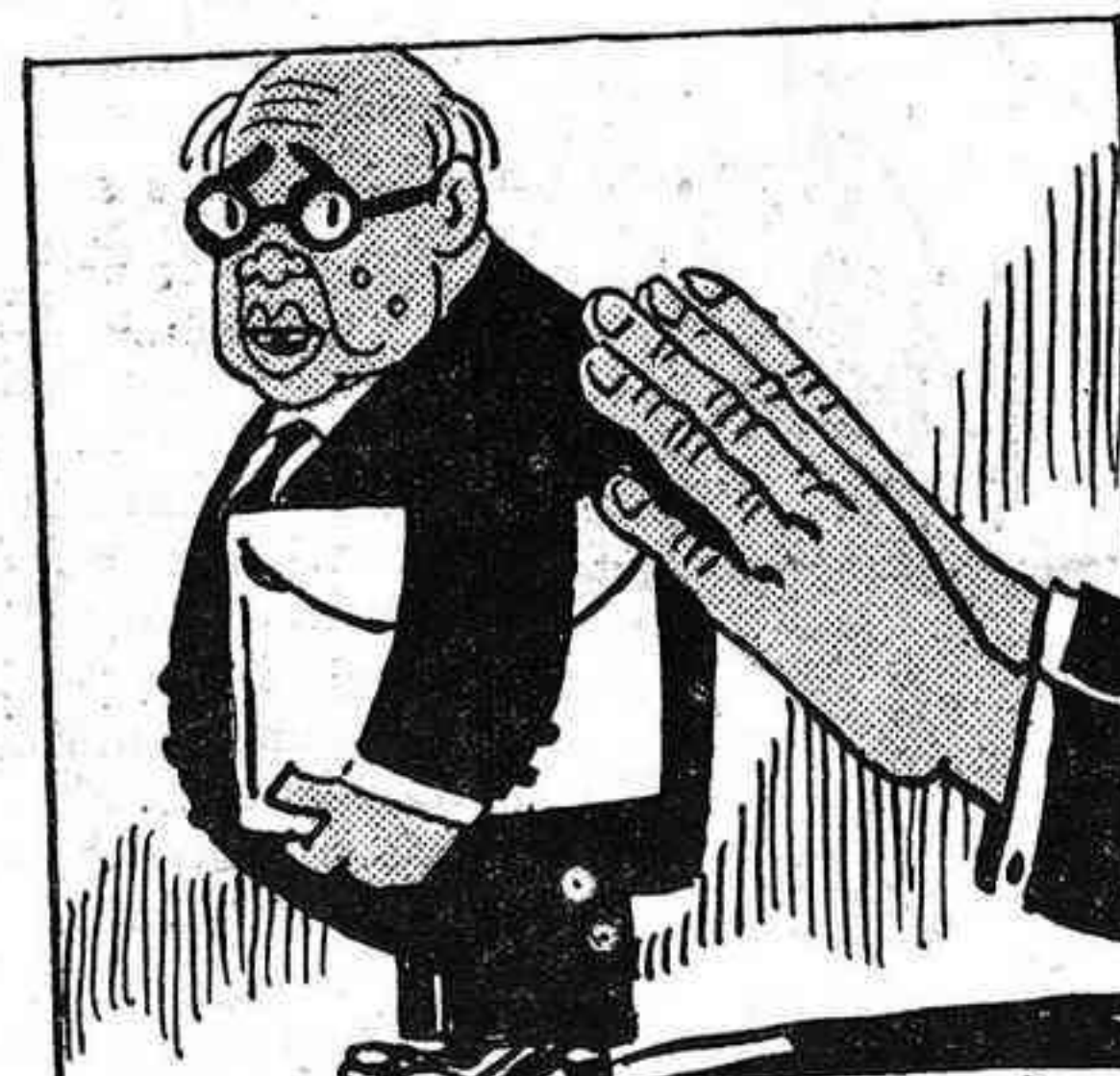
N.º 11 Li entren debilitats pel «clero» i els militars.

N.º 12 Es compadeix del destí d'aquest pobre mallorquí.

N.º 13 No deixa mai de garlar dient que vol governar.

N.º 14 I no descansa un moment per podè ésser President.

N.º 15 Per fi als 70 ha lograt governar amb llibertat.

VUITS I NOUS I CARTES QUE NO LLIGUEN

LERROUXADES

No ens crèiem que la «sans-facon» de don Lacandru, arribés a tant...

Figureu-vos que ara que és president del Consell de Ministres, és a dir, en el moment que més fàstic ens fa als catalans, no se li ha acudit res de millor, que venir-nos a fer una visita.

Es veu que encara no s'ha donat compte de què ja l'hem vist prou... Sens dubte, enyora els xinesos de

Barcelona, «las meriendas fraternales», i totes aquelles comèdies de mal gust, amb què va aconseguir embarcar a la seva gent.. Però ara ve el bo.

Que en Lerroux vingué a fer una entrada triomfal a Barcelona, aniria per a ell el pollastre, perquè com nosaltres pensem que serien molts mils els que anirien a xiular-lo.

Però don Lacandru, no és «tonto»... I entrarà a Barcelona acompanyat de l'Alcalà Zamora...

Està clar, no hi hauran xiulets...

—¡Gràcies a Déu que governeu!

—Sí, noia ja era hora; del contrari el xampany s'hauria hagut de substituir per la gasosa.

I els aplaudiments que aniran dirigits al President de la República, els encaixarà l'ex-emperador del Paral·lel...

Si no es tractés d'un radical, diríem: ¡quina barra!

Senyor Lerroux, cregui'ns, a Barcelona no hi té res a fer.

Ei... mentre no doni carteres de ministres, i criï ministeris nous i a atraure's la gent...

A nosaltres per això, no ens atraurà mai...

Fa pudor, no de mort, sinó de desenterrat...

Ja ho sap... no mani ni disposi de nosaltres, i cregui que el tenim en la pitjor consideració.

SABRES I «ESPUELAS»

Se sent altra vegada soroll de sabres... El comandant Franco es belluga...

Els militars es possessionen dels Govern Civils...

Mau... això fa olor de dictadura...

En un tres i no res, es desfà l'obra magnífica de l'Azaña, que va saber, amb mà de mestre, col·locar els militars al seu lloc adequat.

El mal d'Espanya, sempre han estat els militars. Anem-hi, doncs, amb compte... els militars són una eina de dos talls.

A més és un vertader contrasentit, el posar a les mans d'un MILITAR un GOVERN CIVIL...

Però vaja... ara es veu que això dels contrasentits està de moda.

En March, un home acusat per delictes comuns, per contraban d'armes que servien per a assassinar els nostres soldats, forma part d'un Tribunal de Garanties...

L'Esquerra, o dos diputats de l'Esquerra, han votat a favor de la seva alliberació...

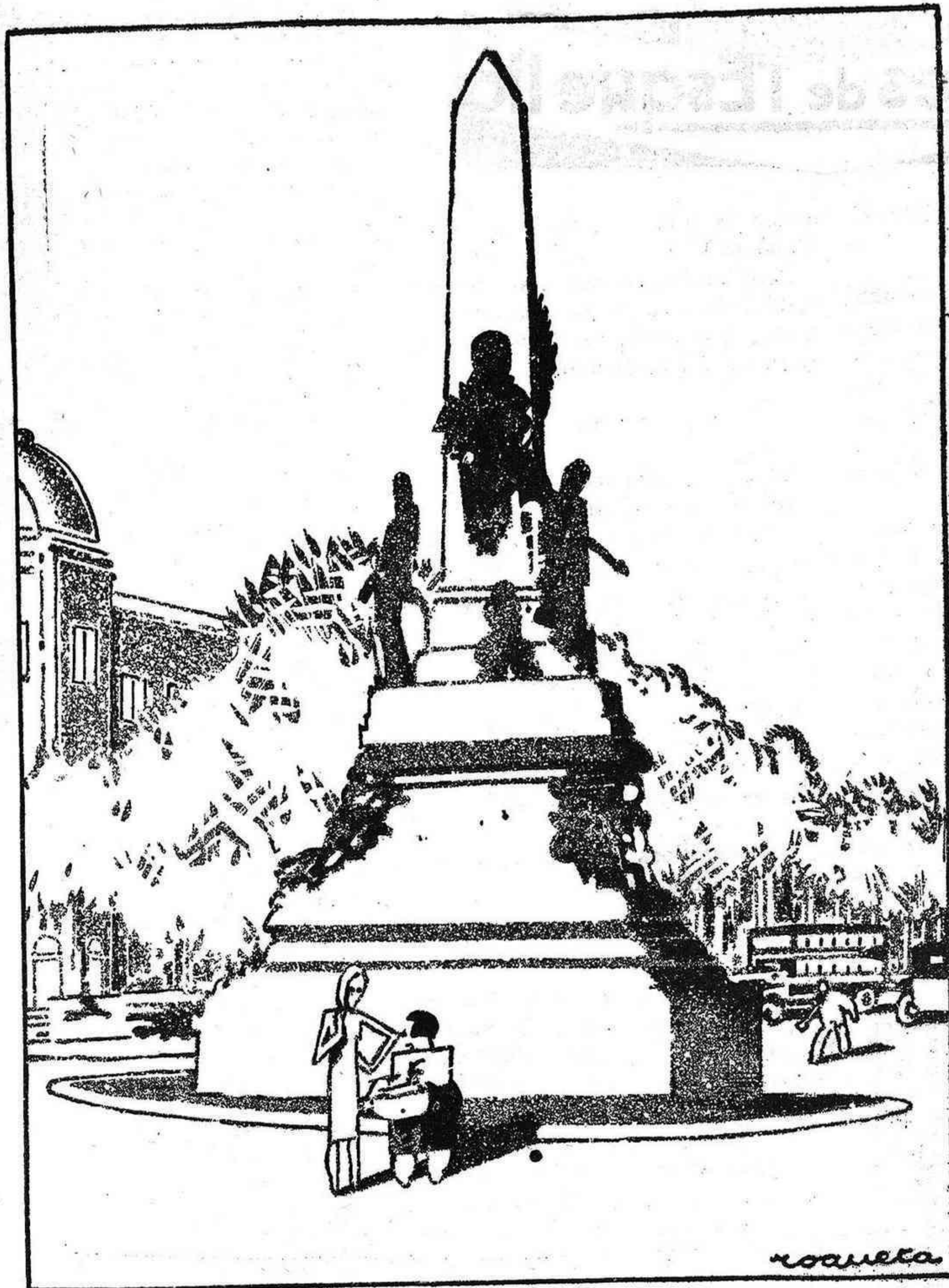
No m'extranyaria gens que en Lerroux, engegés (com ja tenia l'intenció de fer-ho) a en Selves al botavant, i ens posés de governador al contrabandista mallorquí, i multimilionari...

Ara sí que no creiem que les dretes tinguin talent...

Deien: Quan en Lerroux pugi, la gent, reprendrà confiança...

Confiança amb en March?

MAU! Que vingui en Ballesteros!

—I el seu marit ja ha deixat el vici del mam?

—Sí filla, però ara en té un altre: s'ha fet radical.

LES NOVES PARADES DE FLORS DE LA RAMBLA

No ens n'agrada cap... Però si haguéssim de triar, no triaríem pas la de la GATCAPAT.

Les flors són tristes en aquestes parades...

Ens plauen més les velles... I segurament per a les floristes, ofereixen més comoditats...

—Són més pràctiques—ens diuen—
—Ocuparen menys lloc...

Si hem de treure tot el que ocupa lloc a les Rambles...

No, no, i no... Que treguin aquests adefessis...

Que obliguin a les floristes a reduir l'espai de terreny que ocupen... a pintar dos cops a l'any la seva parada, a no posar-hi taules velles i caixes de fusta... a tenir les om-

brel-les ben netes...

I res més. Seran unes parades ideals.

La Rambla hi guanyarà.

Jo, francament, les velles parades de flors les trobo més boniques que les dues que ara han fet a prova.

Crec que no seré l'únic en pensar així.

I si ho soc, pitjor per a mi...

«MEA CULPA»

En un «vuit i nou» de la setmana passada, en el que es parlava d'Hitler, dèiem que aquest home ens feia fàstic, a l'igual que els seus germans VALENCIANS.

No senyors... no havia de dir valencians, sinó ALEMANYS.

Pensem que vostès, ja ho devien interpretar-ho així, car a més de que aquesta frase, no tenia cap sentit (puix els valencians no tenen enterament res a veure amb els teutons), els valencians, com anàvem dient, si són germans d'algú ho són nostres.

D'això ja en tenen bona prova, amb el gran consum que dels productes de València es fa a Barcelona.

Cacauets, xufles, tramusos, horxates valencianes, paelles valencianes també, etc., etc.

De manera que aquí no ha passat res, i endavant les hatxes.

À VORE SI MOS ENTENEM XIQUETS, QUE ACI, NALTROS SOM GENT DE PAU.

els contes de l'Esquilla

ELS CONTES DE «LA ESQUELLA»

Dos jueus, després de treballar com a negres durant diversos anys, arribaren a poder instal·lar en ple París, una botiga de teixits i plats.

Els dos associats, s'avenien tan bé, que en vint anys que es coneixien, no s'havien barallat ni una sola vegada.

S'entenien tant i tant, que varen decidir no casar-se mai, a fi que llurs esposes no enterbolissin mai amb les seves intrigues, la bona amistat dels dos vells companys.

I com que de tant com s'avenien, tenien els mateixos gustos, els dos jueus varen decidir de prendre una amiga, la mateixa per a tots dos. Li varen posar un pis, i s'avingueren perquè cada un d'ells pogués anar a visitar-la un dia per altre, per tal que mai els dos no es trobessin en la casa de la reina del seu cor.

Pagaven el pis a mitges, i donaven cada un d'ells, mil francs cada

mes a la seva elegida. Tot anava d'allò més bé.

Però un dia els dos, reberen una carta de la seva amiga, comunicant-los-hi, que el doctor li havia dit, que anava a ésser mare.

* * *

Quin problema més gran...

De qui seria el fill?

—Serà el teu? serà el meu?—es preguntaven els dos companys.

Per fi l'un d'ells, digué fermament:

—Sigui del que sigui. Es nostre... és el nostre fill... som els seus pares...

—Tens raó, noi... és el fill de la Societat... Entre tots dos l'educarem, sempre pagant part igual tots dos...

I els dos bons companys, es donaren una abraçada.

* * *

Un dels dos companys, Salom, hagué de marxar cap a Alemanya a causa dels afers, justament quan faltaven alguns dies per a arribar a la data en què havia de néixer el fill de la raó social Salom-Bloc.

—Ja m'escriuràs si és un noi o bé una noia—digué Salom a Bloc.

—Descuida... t'enviaré un telegrama així que siguem pares...

* * *

I la data del naixement vingué. Però la sorpresa de Bloc fou gran. Naixeren dos bessons...

Ara que l'un d'ells, va morir a les poques hores...

* * *

I Salom va rebre el següent telegrama del seu inseparable i desconsolat amic.

«Germaine ha tingut dos fills. Et felicito... el teu és esplendit. El meu, ha nascut mort.»

TELO ENLAIRE

La representació de «Medea», de Sèneca, al Teatre Grec del Parc de Montjuïc haurà deixat un record grat als que la presenciaren.

Passarem per alt la nostra opinió de l'obra. El llegidor haurà trobat aquests dies abundoses opinions a la Premsa amb referència a Luci Annea Sèneca i a la seva «Medea». Això ens autoritza per a estalviar-nos i estalviar-li els nostres punts de vista personals.

Ens circumscriurem a parlar de la interpretació.

Margarida Xirgu, meravellosa. Cap actriu de les actuals no hauria pogut donar-nos una «Medea» com la seva.

Vestí, donà plàstica i digué l'obra insuperablement. Dolor, ràbia, congoixa, gelosia, orgull, la sotraquejava simultàniament cargolant els seus braços, encenent les seves paraules, fent sanglotar els seus llavis, posant ombra tràgica en els seus ulls.

Amb actrius com Margarida Xirgu no hi hauria crisi de teatre. Deixera consignat que la victoriosa representació de «Medea», de Sèneca, és el triomf de la paraula en l'escenari.

Enric Borràs posà la seva noblesa de gran actor al difícil paper de Jason.

Força bons els conjunts de l'obra i la seva direcció.

Ens hi va sobrar la pirotècnia del final.

La traducció de Miquel de Unamuno, noble i harmoniosa. Unamuno i Sèneca tenen un parentiu espiritual.

TEATRE COMIC

Es ben desplaent que el crític hagi de parlar simultàniament de Sèneca i dels autors de revistetes com la que fan al Còmic.

«A. C. y T», d'uns autors qualsevols i d'uns músics també qualsevol, és una imbecilitat més de les que el públic accepta i la Premsa bombeja, afavorits un i altra pel davallament cultural que es pot constatar en els nostres dies. Anem abocats a un crepuscle de l'art i a una fallida del gust estètic.

Segons diuen els qui estan al dia, la moda no va per aquests camins. Va pels altres.

HOMENATGE POPULAR A LA BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

«L'Associació Obrera de Concerts», entitat benemèrita, proposa l'organització d'un homenatge popular a la Banda Municipal de Barcelona.

—Ja veus que em toca el rebre per haver fet el que tu m'has dit.

—No t'hi encaparris; d'aquí un any ningú no se'n recordarà... Fixa't amb el cas Tauler.

La idea ens sembla encertadíssima. La Banda Municipal de Barcelona ha realitzat una tasca cultural intensa. Davant la nostra gran Banda hi ha un mestre de la capacitat i del fervor del mestre Joan Lamote de Grignon.

L'homenatge popular a la nostra Banda Municipal que demana «L'Associació Obrera de Concerts» és un encert i és de justícia.

Ens hi adherim fervorosament. I ens plau molt que hagi estat «L'Associació Obrera de Concerts» l'organitzadora de l'acte, car aquesta entitat és una entitat de treball i de dalé artístic, amb un president com Enric Rafel, home d'entusiasmes artístics, i amb una Junta que labora constantment en pro de l'art.

WORK

ESQUELLOTS

El passat diumenge arribà a Barcelona el senyor J. J. Rocha. Això no té res d'estrany, perquè el senyor J. J. Rocha té el domicili a Barcelona. Però és que el senyor J. J. Rocha el passat diumenge era la primera vegada que venia de ministre.

Per cert que en la rebuda—hi havia molta gent: tot el partit radical—no hi veiérem ni una bandera catalana.

* * *

Els senyors Loperena i Lairer, que havien votat la llibertat de Joan March, il·lustre contrabandista, els han castigat. Durant tres anys no podran exercir cap càrrec a l'Esquerra.

* * *

D'ací a tres anys, però, podrem tornar a votar la llibertat de Joan March. Perquè si la República segueix el camí que ha de seguir, d'ací a tres anys l'il·lustre contrabandista encara serà a la presó.

* * *

S'ha cremat el Principal Palace. S'ha cremat una vegada més—amb aquesta van quatre, i això que diuen que a la tercera va la vençuda—, quan assajaven.

No sabem què passava en el vell teatre de la Santa Creu el vint-i-set d'octubre de 1787, data del primer incendi. Sabem, però, que el novembre de 1915, data del segon, Sagi Barba hi assajava *Las Golondrinas*. I el vint-i-cinc de març de 1924 — data del tercer — una companyia de revistes hi assajava el *Bric a Brac*.

I el passat diumenge, data del quart incendi, una altra companyia de revistes hi assajava *Las de Villadiego*.

—¡Calla!... Em sembla que sento soroll de sabres!

Es veu que en aquest teatre és perillós assajar-hi.

Doctor MORA - Vies urinàries. Sífilis, Impotència. Plaça de la Universitat, 1. De 10 a 11 i de 4 a 8.

Als forns d'una fàbrica de pa han esclatat dues bombes.

Hom no sap si els que les posaren ho feren com protesta que el pa fos dolent.

* * *

El senyor Gil Robles—reaccionari de primera fila—viatja tant, que sembla empeltat de maleta: tan aviat és a Sitges com a Nuremberg. Sembla que vulgui fer la competència al senyor Cambó:

Ara en ve de Nuremberg i d'Itàlia. I mireu si el feixisme deu ésser una co-

sa desagradable que ni al reaccionari Gil Robles li ha fet gràcia.

En això ha demostrat ésser més viu que Cambó, que feu l'elogi de les dictadures.

* * *

S'han inaugurat les noves parades de flors. Sembla que no han agradat a Josep Maria de Sagarra, al qual tres o quatre amics nomenen—no sabem si seriosament—«el poeta de Catalunya».

Es una llàstima!

* * *

...No, no en referiem a què li diguessin «poeta de Catalunya», perquè ja suposem que ho fan sense intenció de prendre-li el pèl—cosa ben difícil, tractant-se de qui es tracta—, sinó a que les parades no hagin agradat al delicat poeta d'«all i salobre».

* * *

Tothom està molt estranyat que, havent pujat Lerroux al poder—Lerroux i els seus amics—encara faci tanta calor.

* * *

El senyor Algora és un diputat que s'ha distingit per dues coses: posant-se en una actitud de disconformitat amb Catalunya i el seu Estatut, i demanant una amnistia... una amnistia que afavoria els pobres Sanjurjo, Albiñana, Calvo Sotelo, Cavalcanti i March, que fan tanta llàstima!

Ai, sí!

* * *

La militarada torna a remenar la cua i a fer fressa amb el xafarot, des que el contrabandista March projecta la seva ombra en el poder.

«El alma en los labios», evangeli lerrouxista, tornarà a ésser llegit a les casernes i el senyor Rocha, tan pinturero, que es va fer retratar d'uniforme a les poques hores d'ésser nomenat embaixador a Lisboa, escollirà el trajo més vistós de la casa Paquita i es comprometrà a veure totes les revistes que es representin.

* * *

La brutícia com més es remena més put, però cal fer metreja, costi el que costi.

A veure, senyors Lairet i Loperena, facin el favor d'obrir la cortina, que el

poble vol conèixer qui s'amaga darrera i els ha dictat la lliçó!

El dia menys pensat ens haurem de convèncer que els fanals poden servir per quelcom més que per fer llum.

* * *

Sembla que l'afer de la cessió del castell de Montjuïc a Barcelona torna a revifar-se. Ho celebrem. Quan nosaltres, amb santa insistència, parlàvem d'aquest assumpte, tot eren silencis perllongats i cares llargues. Hi havia obstacles, negligències o intents de negoci no reeixits? Ho vàrem preguntar i ningú no va voler contestarnos.

Ara tot són alegrois i falagueres esperances. A què és degut el canvi? Tampoc no ho sabrem?

El que cal és que Barcelona tingui aviat el castell maleït, encara que sigui el diable qui faci el miracle... però de franc, sense compensacions oneroses i sense combinacions tèrboles Entesos?

* * *

Qui mana a can Ribot, és a dir a l'Ajuntament de Barcelona? Els representants d'un poble culte o una tribu de gitanos de Collblanc?

En mantes ocasions ens hem queixat de que els nostres carrers estan a mercè del primer ocupant per mitjà de permisos obtinguts no se sap com ni d'on. Ara hem presenciat l'espectacle repugnant, denunciat ja per nosaltres, d'unes taulotes infectes parades els diumenges en plena Rambla per a la venda, a profit (?) dels hospitals d'uns llibrots més infectes encara que les taulotes i el qui les ha autoritzades.

Som a Barcelona o al barri de las Peñuelas?

* * *

Hi ha corrents d'intel·ligència esquer-

ra-radical-lliguera. No pas per coincidència d'ideals, sinó per afinitats electives de rebost. En aquest punt, i salvant les excepcions, que seran altres tantes honorables dissidències, tots són amics del Rei... que hi ha en els jocs de cartes i a la cara de les monedes.

* * *

La República va nèixer a les urnes, perilla al Govern i es salvarà al Carrer. Seria, però, perillós per a segons qui, de fer al·lusió a aquella cèlebre guillotina de què parlava tan sovint el ciutadà Casanoves... *Vade retro*, veritat?

* * *

A la Ràdio Barcelona, la llengua catalana, com el bon gust, els ve a repel. Toleren el català, bo i maltractant l'idioma tan com poden i saben, perquè les coses han anat fins ara per aquest camí i convé posar-s'hi bé. Ai, si la truita es girés!

De tant en tant, podem enorgullir-nos d'escoltar com són anunciades les audicions de discos estrangers en castellà. Per exemple: «El pájaro de fuego», de Straswinky, «El crepúsculo de los Dioses», de Wagner, «La resurrección de Fausto», etc.

Es el que deia aquell: —Imiteu fills meus, volguts catalans, la màxima de Jesús, *amaos los unos a los otros*.

* * *

El Teatre Prindipal s'ha convertit novament en cendres per quarta o cinquena vegada. Aquests curt-circuits són el dimoni, com abans la punta del cigar o la combustió espontània...

N'hi ha per tirar el barret al foc! Prou que ho deia el vell i mai prou escarmentat teatre: ¡Amb tants incendis ja començo a estar cremat!

HOMBRES DEBILES

Impotents, mancants de vigor sexual, etc.

Tabletas de vida «GRAFF»

(A Amèrica HERCULINA) retornen la virilitat a l'home esgotat.

De venda a farmàcies i centres d'específics. Gratuïtament enviarem fascicle interessant.

DEMANEU-LO A

LABORATORIS «GRAFF»

Apartat, 415

VALENCIA

TABLETAS DE VIDA

GRAFF

CLINICA GALLEGO

Vies urinaries - Matriu - Sífilis - Impotencia - Diaterma - Raigs X

Director: Doctor J. RUI

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9

18, Nou de la Rambla, 18

Diumenges, de 10 a 1

Per anuncis a "L'Esquella de la Torratxa"

Demaneu preus sense compromís a

Domenech Diumenge

Argenteria 6, 2.ª 2.ª

Barcelona

Restaurant CASA JOAN

El més popular i acreditat

LA CASA DE LA PAELLA VALENCIANA
(Especialitat de la casa)

Rambla de Santa Mònica, 21 i 23

Telèfon 23692

LA REGLA

PERLAS "FEMI"

Marvellós producte de la ciència moderna d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

NOM DE GARANTIA

GANIVETERIA "ARTERO"

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i ajustament de navalles i màquines barberes.

Libreteria, 9 (prop de la Plaça de la República)

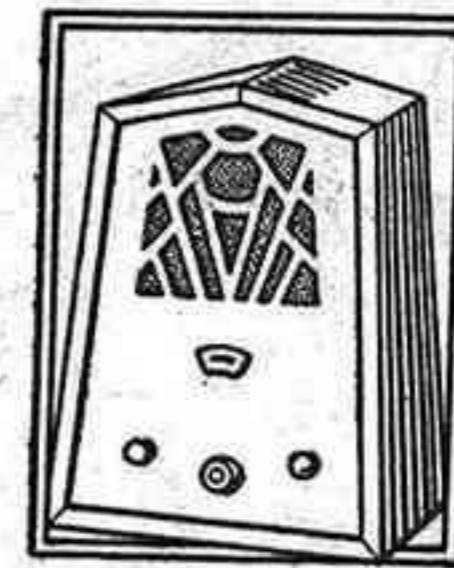
BARCELONA

ARMERIA·RADIO

vender a plaça i al comptat

desitgen agents

Barcelona-Gracia

F. Bardó
Goya 11
Tel.
75497

FRONTÓ NOVELTATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novelats

DETALLS PER PROGRAMES

ANUNCIEU

A

L'Esquella de
la Torratxa

G. ALOMAR

Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balnes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

CATALANS! Ja teniu el llibre que esperaveu!

Mètode de Francès Francès-Català

per **RAOUL MASSÉ** i **RAMON SUGRANYES**

Des d'ara l'estudi del francès us serà fàcil i agradable. — Apreneu la llengua germana per la vostra pròpia llengua!

Preu: Ptes. 6

De venda en l'Editorial i Escola Massé i en totes les llibreries.

E. H. H.

3001 secretos industriales para ganarse la vida

Recetas y procedimientos sencillos, económicos y probados para confeccionar numerosos artículos de venta segura.

PTES. 6'50

Mil cuatrocientos medios para crearse una posición

Un tomo en cartoné Ptes. 3'50

Per als barcelonins no hi ha més parades de flors que aquestes... i no els bunyols que volen imposar-nos.